

Küçük Dağ Keçisi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dağ Keçisi

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârın usulca mırıldandığı, bulutların süzülüp geçtiği kayalık bir dağın yükseklerinde küçük bir dağ keçisi yaşırdı. Tüyleri sıcak kahverengi, karnı krem rengiydi; kısa, kıvrık boynuzlarında minik çıkıntılar vardı. Boynunda soluk yeşil, örgülü bir ot tasma taşırdı. Her sabah kayadan kayaya sıçrar, güçlü ve neşeli olurdu.

Küçük dağ keçisi dağdaki yuvasını çok severdi. Küçük siyah toynakları ve kabarık kısa kuyruğuyla dik yerleri tırmanabilirdi. Ama hangi patikaların güvenli olduğunu her zaman bilemezdi. Bazen gevşek taş yığınıyla biten bir patikada seke seke giderdi. Güler ve başka bir yol bulurdu.

Güneşli bir gün, kır çiçeklerinin olduğu bir yerin yakınında dağ keçisi cıvılcıvılcı bir ses duydu. "Dikkat! Şu kenar ufalanıyor!" Tombul bir dağ sıçanı bir kayanın arkasından başını uzattı. Altın kahverengi tüyleri kalın, yanakları tombuldu ve boynuna minik kırmızı bir atkı bağlanmıştı. Parlak siyah gözleri onu dikkatle izliyordu.

"Merhaba!" dedi dağ keçisi. "Ben iyiyim—güçlüyüm!" Dağ sıçanı başını salladı. "Güçlü olmak iyi, ama güvende olmak daha iyi," dedi. "Ben bu dağı iyi bilirim. Her güvenli patikayı ve her kayalık tuzağı bilirim." Dağ keçisi kocaman kulaklarını yana eğdi. "Öyleyse bana gösterir misin?" diye sordu. Dağ sıçanı duraksadı. "Dik kayalardan korkarım," diye fısıldadı.

Dağ keçisi bir an düşündü. "Seni taşıyabilirim!" dedi. "Sırtım sağlam ve sıcaktır." Dağ sıçanı onun yumuşacık koyu gözlerine baktı ve gülümsedi. "Peki," dedi. "Ama yönlendirmelerimi dinlemelisin." Sırtına tırmandı ve kabarık kuyruğuna tutundu. "Hadi gidelim!" diye cıvıladı. Ve yola koyuldular.

Dağ sıçanı minik patisiyle işaret etti. "Büyük gri kayanın yanında sola dön," dedi. Dağ keçisi sola döndü. "Şimdi şu düz taşların üzerinden yavaşça geç." Dağ keçisi dikkatle adım attı. Küçük siyah toynakları usulca tıkırdadı. "Gördün mü?" dedi dağ sıçanı. "Güvende olmak hızlı olmaktan iyidir." Dağ keçisi başını salladı. Yeni arkadaşına güvenmeyi öğreniyordu.

Yolun ikiye ayrıldığı bir yere geldiler. Bir yol dik ve kayalıktı. Diğer yol düzgün görünüyordu ama bir uçurumla bitiyordu. "Hangi yol?" diye sordu dağ keçisi. Dağ sıçanı gözlerini kapattı ve hatırladı. "Hiçbiri," dedi. "Başka bir yol bulmalıyız." Dağ keçisi çevresine bakındı. İşe yarayabilecek dar bir çıkıntı gördü. "Şu yukarısı mı?" diye sordu.

Dağ sıçanı çıkıntıya baktı ve titredi. "Yüksek," dedi. "Ama yavaş gidersek güvenli olacağını düşünüyorum." Dağ keçisi kendini güçlü ve cesur hissetti. "Sıkı tutun," dedi. "Seni ben taşıyım." Çıkıntıya tırmandı. Toynakları sağlam basacak yerler buldu. Dağ sıçanı ona yol gösterdi. "Biraz sağa... şimdi dosdoğru ileri." Birlikte, adım adım ilerlediler.

Çıkıntı dardı ama dağ keçisi acele etmedi. Dağ sıçanının yumuşak sesini dinledi. "Burada dur," dedi. "Bir boşluk var. Usulca atla." Dağ keçisi atladı. Öbür tarafa güvenle kondu. Dağ sıçanı sevinçle bağırdı. "Başardın!" Dağ keçisi gülümsedi. "Biz başardık," dedi. Rüzgâr usulca esti ve bulutlar süzülüp geçti.

Öbür taraftan geniş bir kayalık yamaç gördüler. Geçmesi zor görünüyordu. "Güvenli bir geçit var mı?" diye sordu dağ keçisi. Dağ sıçanı kayaları inceledi. "Bir patika hatırlıyorum," dedi. "Büyük taşların arasından kıvrılıyor. Ama dik." Dağ keçisi göğsünü kabarttı. "Dik yerlere dayanabilirim," dedi. "Sen yeter ki yolu göster."

Dağ sıçanı düz taşlardan oluşan bir sırayı işaret etti. "Onları takip et," dedi. "Gizli bir geçide götürüyorlar." Dağ keçisi dikkatle adım attı. Dağ sıçanı seslendi: "Burada sola! Orada sağa!" Kırmızı atkısı esintide dalgalandı. Dağ keçisi her söyleneni yerine getirdi. Birlikte, dikkatli birer adımla kayalık yamacı geçtiler.

Sonunda güvenli geidi buldular. İki yüksek kayanın arasındaki düzgün bir patıkaydı. "Başardık!" diye bağırdı dağ sıçanı. "Yolu bulduk!" Dağ keçisi sevinle güldü. "ünkü sen patikaları biliyordun," dedi. "Ve ünkü sen beni taşıdın," dedi dağ sıçanı. Birbirlerine gülümsediler. Dağ artık dosta ve sıcak hissettiriyordu.

O günden sonra dağ keçisi ile dağ sıçanı can ciğer arkadaş oldular. Dağı birlikte keşfettiler. Dağ keçisi dağ sıçanını dik kayaların üzerinden taşıdı. Dağ sıçanı dağ keçisine güvenli patikaları gösterdi. Yeni patikalar keşfettiler ve kayaların arasında saklambaç oynadılar. Her engel, birlikte kazanabilecekleri bir oyuna dönüştü.

Bir öğleden sonra güneşli bir çıkıntıya oturup bulutları izlediler. "Biliyor musun," dedi dağ keçisi, "eskiden güçlü olmanın yeterli olduğunu düşünürdüm." Dağ sıçanı başını salladı. "Ben de eskiden dikkatli olmanın yeterli olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama birlikte ikisine de sahibiz." Tatlı bir dağ çiçeğini paylaştılar ve güneşin gökyüzünü pembeye çevirmesini izlediler.

Dağ sıçanı kırmızı atkısını biraz daha sıkı bağladı. "Yarın nereye gidelim?" diye sordu. Dağ keçisi kayalık zirvelere baktı. "Herhangi bir yere," dedi. "Yeter ki birlikte gidelim." Dağ sıçanı kıkırdadı. "Öyleyse haritamı getiririm," dedi. "Ben de güçlü bacaklarımı getiririm," dedi dağ keçisi. Burunlarını birbirine değdirip güldüler.

Ve böylece küçük dağ keçisi ile küçük dağ sıçanı dağda mutlulukla yaşadılar. Arkadaşlığın her engeli aşmaya yardımcı olduğunu öğrendiler. Dağ keçisinin gücü ve dağ sıçanının bilgisi onları kusursuz bir ekip yaptı. Ve rüzgâr usulca mırıldanıp bulutlar süzülüp geçerken, onları kayalık yamaçta güvende ve mutlu bir şekilde oynarken görebilirsiniz.